

Tolkningsfrågor

Nedanstående frågor ställs mot bakgrund av följande omständigheter:

- a. [Säkerhets- och underrättelseorganens] ⁽¹⁾ möjligheter att använda [mycket stora mängder uppgifter om kommunikation (mängddata)] ⁽²⁾ som lämnas ut till dem är nödvändiga för skyddet av Förenade kungarikets nationella säkerhet, vilket omfattar verksamhet inom kontraterrorism, kontraspionage och ickespridning av kärnvapen.
 - b. Ett centralt inslag i säkerhets- och underrättelseorganens användning av mängddata är att upptäcka tidigare okända hot mot nationell säkerhet genom olika tekniker för icke-riktad massinsamling av uppgifter, vilka är beroende av att mängddata samlas på ett och samma ställe. Den huvudsakliga nyttan med nämnda tekniker består i att de gör det möjligt att snabbt kunna identifiera och nå ökad förståelse om spaningsobjekt samt i att de ger en grund för åtgärder vid ett omedelbart hot.
 - c. En tillhandahållare av ett elektroniskt kommunikationsnät är inte därefter skyldig att lagra mängddata (längre än den tid som följer av deras ordinarie verksamhetskrav), vilka lagras enbart av staten (säkerhets- och underrättelseorganen).
 - d. Den nationella domstolen har funnit (med vissa reservationer) att de garantier som omgärdar säkerhets- och underrättelseorganens användning av mängddata är förenliga med kraven i Europakonventionen. ⁽³⁾
 - e. Den nationella domstolen har funnit att åläggandet av de krav som anges i punkterna 119–125 i domen *Tele2 Sverige och Watson m.fl.*, C-203/15 och C-698/15 ... (nedan kallade kraven som följer av *Tele2*-domen), om de var tillämpliga, skulle ominstetgöra de åtgärder som säkerhets- och underrättelseorganen vidtagit för att skydda nationell säkerhet, och därigenom äventyra Förenade kungarikets nationella säkerhet.
1. Med beaktande av artikel 4 FEU och artikel 1.3 i direktiv 2002/58/EG ⁽⁴⁾ om integritet och elektronisk kommunikation, ska ett krav i anvisningar som en minister lämnar till en tillhandahållare av ett elektroniskt kommunikationsnät och som innebär att tillhandahållaren måste lämna ut mängddata till en medlemsstats säkerhets- och underrättelseorgan anses omfattas av tillämpningsområdet för unionsrätten och [direktiv 2002/58]?
 2. Om fråga 1 ska besvaras jakande, är något av kraven som följer av *Tele2*-domen – eller några andra krav utöver de som följer av Europakonventionen – tillämpliga på sådana anvisningar som lämnas av en minister? Om så är fallet, hur och i vilken mån är då dessa krav tillämpliga, med beaktande av att det är absolut nödvändigt för säkerhets- och underrättelseorganen att använda inhämtning av mängddata och tekniker för automatiserad behandling för att skydda den nationella säkerheten och med beaktande av den utsträckning i vilken åläggandet av sådana krav allvarligt kan inskränka nyss nämnda möjligheter för dessa organ, om de i övrigt är förenliga med Europakonventionen?

⁽¹⁾ Så kallade SIAs (Security and Intelligence Agencies).

⁽²⁾ Så kallade BCD (Bulk Communications Data).

⁽³⁾ Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation) (EGT L 201, 2002, s. 37).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Općinski sud u Rijeci (Kroatien) den 9 november 2017 – Anica Milivojević mot Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

(Mål C-630/17)

(2018/C 022/42)

Rättegångsspråk: kroatiska

Hänskjutande domstol

Općinski Sud u Rijeci

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Anica Milivojević

Svarande: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artiklarna 56 och 63 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt tolkas så, att de utgör hinder för bestämmelserna i Zakon o nišetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (lag om ogiltighet av låneavtal med internationella inslag som ingåtts i Republiken Kroatien med en icke auktoriserad borgenär, *Narodne novine* nr 72/2017), i synnerhet bestämmelserna i artikel 10 i nämnda lag, i vilka det föreskrivs att låneavtal och andra rättsakter som följer av det låneavtal som ingåtts mellan en gäldenär (i den mening som avses i artiklarna 1 och 2 första strecksatsen i nämnda lag) och en icke auktoriserad borgenär (i den mening som avses i artikel 2 andra strecksatsen i samma lag), eller som grundar sig på detta avtal, är ogiltiga, även om de har ingåtts innan nämnda lag trädde i kraft och från och med den tidpunkt då avtalet ingicks med den följden att var och en av de avtalslutande parterna är skyldiga att till den andra avtalsparten återgälda allt som mottagits på grundval av det ogiltiga avtalet och att, när detta inte är möjligt eller när det som mottagits är av sådan art att det inte kan återgäldas, vederbörlig ekonomisk ersättning ska utges i enlighet med de priser som gällde vid tidpunkten för det rättsliga avgörandet?
- 2) Ska Europaparlamentet och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2013 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetning), i synnerhet artiklarna 4.1 och 25 däri tolkas så, att den utgör hinder för bestämmelserna i artikel 8.1 och 8.2 i Zakon o nišetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (*Narodne novine* n.º 72/2017), i vilken det föreskrivs att, i tvister angående låneavtal med internationella inslag i den mening som avses i nämnda lag, gäldenären kan väcka talan mot den icke auktoriserade borgenären i den stat där denne har sin hemvist, eller, oberoende av var denne har sin hemvist, vid domstolarna i den stat där gäldenären har sin hemvist eller sitt säte, medan den icke auktoriserade borgenären enligt nämnda lag endast kan väcka talan mot gäldenären vid domstolarna i den stat där gäldenären har sin hemvist eller sitt säte?
- 3) Rör det sig om ett avtal som ingåtts av en konsument i den mening som avses i artikel 17.1 i förordning nr 1215/2012 och i unionens övriga lagstiftning, när låntagaren är en fysisk person som har ingått ett låneavtal för att investera i semesterlägenheter med målsättningen att, som sin verksamhet, erbjuda privat kost och logi till turister?
- 4) Ska artikel 24.1 i förordning nr 1215/2012 tolkas så, att de nationella domstolarna i Republiken Kroatien är behöriga att pröva en talan om fastställelse av ogiltigheten av ett låneavtal och tillhörande garantiutfästelse jämte avförande av den in-teckning som registrerats i fastighetsregistret, när nämnda in-teckning i gäldenärens egendom, belägen i Republiken Kroatien, ställts som säkerhet för uppfyllandet att skyldigheterna enligt låneavtalet?

Talan väckt den 5 december 2017 – Europeiska kommissionen mot Irland

(Mål C-678/17)

(2018/C 022/43)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: P.J. Loewenthal och A. Bouchagiar)

Svarande: Irland